

PREPOVEDANA LJUBEZEN

Vedela sem. Skoraj sem bila prepričana, da se bo enkrat zgodilo. Tistega jutra sem slutila, da nekaj ni v okej. Pretegovala sem se po postelji in skušala ugasniti budilko, ki je nadležno zvonila. Prvič sem močno udarila po robu nočne omarice, ki je bila nekdam last moje prababice, drugič pa mi je le uspelo zadeti gumb na budilki. Vse je potihnilo. Sovražila sem zgodnje vstajanje med tednom. Jezno sem pihnila v zrak in vstala iz postelje. Na pisalni mizi so bili še zvezki od včeraj in nepospravljena peresnica. Vse stvari sem zmetala v torbo in odšla do omare. Nenadoma sem zaslišala glasen, kričeč zvok: »Izgini!« Prijela sem se vrat na omari in padla na tla. Tiho sem ihtela, kajti vedela sem, da se bo to zgodilo. Mama je v joku kričala na očeta, da zahteva ločitev, on pa jo je miril, češ da jo lahko slišim. *Prepozno*. Konec je. Objemala sem kolena in skušala zbistriti glavo, ker mi je misel romala na moje sume. Že dolgo se mi je namreč zdelo, da oče ljubimka s svojo lepo tajnico. *Postavna blondinka z joški. Kot v filmu*. Vse noči je delal in skoraj vsak vikend v mesecu je bil na službeni poti. *Razen za naš vikend na morju*. Mama ga je odkrila že pred leti, a je požrla svoj ponos in trpela. Večkrat sem jo slišala jokati in samo vprašanje časa je bilo, kdaj ji bo dovolj. Danes pa je bil ta dan. Oče je odšel in njegove zadnje besede so bile: »Poklical bom Tajo, da ji razložim.« »No dobro, zdaj me bo pa še klical. Sovražim ga!« sem si takrat mislila in solza mi je nežno polzela po licu, dokler mi ni v ustih naredila grenak okus.

Z mamom sva se 3 tedne zatem odselili iz Celja v Ljubljano. Mama je dobila novo službo. V naši stari hiši je bilo preveč spominov. Ves čas me je skrbelo. Novo okolje, nova šola, novi sošolci, novi učitelji. Deveti razred sem morala nekako spraviti pod streho.

Počitnice sem preživela pri očetu in njegovi zaričenki, tisti tajnici, ki je 10 let mlajša. Mama me je klicala vsakih 5 minut na dan in me tolažila, ker je mislila, da preveč trpim. Ne rečem, da nisem, ampak vseeno sem se zabavala. Hkrati me je bilo strah prvega septembra, ki se hitro, prehitro bližal.

Zjutraj na prvi šolski dan sem sklenila roke pod mizo in gledala mamom kako zajtrkuje. Občudovala sem jo. Toliko vsega je pretrpela, pa je še vedno odločna in se drži močno pokonci. »A ne boš jedla?« me je vprašala.

Pogledala sem na uro in odgovorila: »Mudi se.« Vstala sem od mize in na hitro ugriznila v opečen kruhek. Namenila sem ji dolg nasmešek in odbrzela v deževno jutro. Avtobus mi je skoraj odpeljal pred nosom in komaj sem prisopihala na sedež ob neki gospodični, ki je bil edini prazen. V trebuhu sem imela pravo žurko. *To se mi je dogajalo ponavadi takrat, ko se je kaj zgodilo*. Nekaj mi ni dalo miru, ker me je bilo strah. Po drugi strani pa sem se veselila novih sošolcev in učiteljev. Veselila sem se novega življenja.

Naenkrat se mi je pokazala pred nosom nova šola. Kar mrgolelo je otrok okoli nje. Počasi sem se premikala do vhodnih vrat in se držala naramnic na torbi. Vsi so buljili vame in si med seboj šepetali: »Novinka.« Zajel me je neprijeten občutek in v paničnem stanju sem sredi šolskega hodnika iskala svoj razred. Občutila sem roko na svojem telesu in moški glas me je vprašal: »Iščeš 9.b?« Obrnila sem se in od šoka padla v trans. Niti besedice nisem mogla izustiti, kajti pogledovale so me najlepše oči kar sem jih kdaj

videla. Zazdelo se mi je, da gledam sinje modro morje in da lebdim. »Vse OK ?« me je vprašal. Pogled se mi je prestavil na njegova usta in imela sem občudovati bel nasmeh in krasne jamice na licih. »Je kaj narobe ?« je rekel. Končno sem uspela nekaj povedati: »Ne! Mislim ... ja! Iščem 9. b ... ne, ni kaj narobe, ne!« *Kaj je bilo to? O moj bog.* »No, potem pa pojdi tukaj naravnost in na koncu levo. Jaz moram zdaj h pouku.« Obrnil se je in odkorakal po stopnicah navzgor. Gledala sem za njim in sploh nisem opazila, da so vsi že v razredih in da bo vsak čas zvonilo za začetek ure. Po glavi mi ni rojilo nič drugega, kot pa vprašanje: »Kdo je to ?« Šla sem na konec hodnika in končno mi je uspelo razmišljati še nekaj drugega. Spet me je postalo strah in odprla sem vrata razreda. Naenkrat se je vame obrnilo 20 glav in rekla sem samo: »Žžživjo!« Tik za mano je prišla učiteljica: »No, vidim, da ste že spoznali novo sošolko Tajo.« Obrnila se je k meni in mi rekla: »Lahko prisedeš k Tini v drugi klopi.« In to sem tudi storila. V tistem trenutku sem naredila najbolj lahne korake v svojem kratkem življenju. Komaj sem čakala, da nehajo buljiti vame in da se usedem poleg Tine. Cele tri ure sem razmišljala o tistem fantu od prej. *Ali pa je bil možki?* Kakšna popolnost! Upala sem, da je bil to zadnji fant v mojem življenju, ki sem ga videla. *Verjetno bi bilo to bolj težko.* In tako sem preživela 3 ure pouka pri razredničarki. Med odmori smo se seveda spoznavali med sabo in s Tino sva takoj našli skupni jezik. Začutila sem, da je prava prijateljica in da ji lahko vse zaupam. Povedala sem ji celo tisto o nekem fantu na hodniku. Dejala je, da je bil to verjetno Matjaž iz 9. c. »Za njim norijo vsa dekleta. Raje se ga izogibaj, ker te bo samo izkoristil!« mi je s posebno iskrenostjo povedala. Zazdelo se mi je, da sem v filmu in da igram glavno vlogo. Tipična najstnica na novi šoli in fant, ki je lep, vendar zgaga. Hah! »A tebe je ?« sem jo naravnost vprašala. »Če greš danes ob pol štirih z mano na sladoled, ti vse povem!« se je nasmehnila in skupaj sva odšli na naslednjo uro.

Imeli naj bi matematiko. To je bil moj najljubši predmet. Na urniku sem prebrala, da je naš učitelj nek Jan Nemec. Ime se je slišalo tako dolgočasno. Tino sem morala že skoraj na kolenih prositi, da se usede z mano v prvo klopi. »Ne no. Sovražim matematiko. Pa čeprav je the best učitelj.« »Dobro, grem pa sama.« in odšla sem sedeti v čisto prvo klopi. Seveda se mi je Tina čez čas pridružila in se mi trmasto nasmehnila. Ravno, ko je zazvonilo, me je prešinil čuden občutek. Po vsem telesu sem zadrgetala in zdelo se mi je, da mi vsi lasje stojijo pokonci. Pogledala sem proti vratom, skozi katere je stopil on. Nemogoče! Za hip sem pomislila, da se mi od zatrapanosti že blede. Zamižala sem in počasi, v upanju, da narobe vidim, odprla oči. Še vedno je stal tam z nasmehom na ustih. Ne! Zaihtela sem in Tina me je s komolcem dregnila v prsi. Vsi so se obrnili proti meni in takrat ... Pred očmi se mi je stemnilo. Postalo mi je slabo in moje oči so ponehale. Slišale sem še Tinin vzklik: »Taja!«, potem pa me je zmanjkalo. Zbudila sem se čez par sekund. Nekdo me je trepljal po čelu in me hladil z mrzlo krpo. Vsi so stali okoli mene in videti sem bila obupno. *Res krasen prvi vtis na sošolce. Zgrudim se po tleh zaradi tipa, ki ima velika jajca.* Tina je bila v večjem šoku kot jaz. »Vse v redu ?« me je vprašala oseba, ki me je medtem nehala trepljati. Šele sedaj sem zares pogledala in skoraj spet omedlela. *On je.* »Ja.« sem odvrnila. »Oprostite za tole.« *Naj ga vikam? Seveda! Saj je vendar moj učiteeeeeeeeeeeelj.*

»Malenkost gospodična. Si danes kaj jedla za zajtrk ?« *Kaj? Vprašal me je, če bi danes kaj jedla? Ne. To zagotovo ni res.* »Oprostite, kaj ?« sem vprašala zmedeno. »Si danes kaj jedla za zajtrk ?« »Aja...am ne vem, ne spomnim se. Mislim, da sem naredila en grizljaj, ker se mi je mudilo.« Dehidrirana si. Greva do šolske ambulante. Vi ostali počakajte tukaj v razredu. Takoj bom nazaj.« Dvignil me je s tal in začutila sem njegove prsne mišice ob svojih stegnih. Močno sem se mu privila objem. *Srce mu močno utripa. Topel je.* Upala sem, da se čas ustavi. Odložil me je iz močnega prijema in skoraj sem zajokala. Šolski zdravnici je povedal kaj se je zgodilo in odšel. *Zagotovo ji je všeč. Kako zapeljivo ga gleda.* Odšel je, pustil me je samo. Šele sedaj sem se začela zavedati, da je to realnost: Zaljubljena sem v svojega učitelja matematike!

»Punca, punca! Skoraj vsak dan se srečujem z dekletki kot si ti. Vse bi naredile za lepo postavo. In povem ti, da niti malo ni zdravo...« »Oprostite gospa, vendar jaz nisem taka. Danes je moj prvi dan in močno sem pretresena. Zjutraj nisem mogla jesti.« sem jo prekinila, ker se je zgražala nad mano. Pogledala me je in mi v nadaljnjih petih minutah vseeno poučevala o tem, kako se zdravo živi in hujša. *Itak nimam kam shujšati.* Potem je dejala, da moram danes počivati in veliko piti ter da bo poklicala moje starše. »Povej mi številko svojega očeta. Je doma ali v službi?« Pomislila sem na očka, ki se doma valja po postelji s svojo tajnico in živi lepo življenje brez mene in mame. *Vem, da sem mu bila med počitnicami v breme.* »V Mariboru je in naskakuje svojo 10 let mlajšo tajnico, namesto, da bi bil v tem trenutku ob meni in moji mami.« sem butnila naravnost. Zdravnici je pogled obstal na telefonu in pogledala me je s tistim nasmeškom na obrazu »smilišsemi« In prav tega nisem želela. »Dam vam lahko telefonsko od svoje mame.« sem še rekla in upala, da je ne bo infarkt, ko bo izvedela zame.

Mama je panično prihitela do ambulante in me začela objemati in poljubljati. Povedala sem ji, da je vse v redu in da se lahko umiri. »Ampak pikica moja. Kako lahko rečeš, da je vse v redu? Poglej se vendar. Čisto si blede in priklopljena na aparate.« je paničarila in me gladila po lasišču. Za trenutek me je oblila rdečica, ker je zdravnica z enim očesom pregledovala kartoteko, z drugim pa mamino in mene. *Mama! Prosim izpusti me!* Ampak kaj kmalu mi je postalo vseeno, ker sem bila v toplem objemu svoje roditeljice. *Roditeljice?* »Očeta sem poklicala.« mi je mirno prišepnila. »Kaj?« sem zarjovela. *Zdaj je svet res popoln.* »Ah ne skrbi. Oglasila se je njegova tajnica in sem raje prekinila.« *Telefonska ali človeška?* »In kaj boš rekla, ko bo poklical nazaj?« »Ne bo.« je zadrhtela in me tesno stisnila k sebi.

Med vožnjo domov sem si odprla okno in strmela skozenj. Razmišljati sem želela o vsem drugem, razen o njem, vendar mi misel tega ni dopuščala: »Kako bo jutri? *Bom spet omedlela?* Ali je na urniku matematika? Kako je lepo vreme! Svež zrak mi prija. *Lepe oči ima. Popoln je.* Le kaj bo za kosilo?« sem zmedeno tuhtala. Medtem me je prekinila mama (še sreča) : »Taja. Oprosti za tisto z očetom. Žal mi je, da moraš to prenašati po vsem tem kar se ti je zgodilo. Nisi ti kriva, veš! Po...« »Mama, prosim! Samo o tem ne bi rada govorila. Vem, da mi želiš dobro in vem, da nisem jaz kriva.« sem jo prekinila. Po tem kratkem in jedrnatem pogovoru nisva več spregovorili. Med kosilom je bila smrtna tišina, potem pa sem odšla v svojo

sobo. *Mir!* Zaspala sem. Zbudila me je mama ob uri za večerjo. Pretegnila sem se in ugotovila, da sem veliko bolje in da je ura skoraj pol štiri in da me Tina verjetno čaka v slaščičarni. Želela sem jo poklicati, da bom zamudila... Zazvonil je telefon. Neznana številka. *Kdo je?* Ni mi preostalo drugega, kot da se oglasim: »Ja prosim?« »Taja Oblak?« *Dobro poznan glas.* »Ja, pri telefonu.« »Zdravo. Jan Nemeč tukaj, tvoj učitelj matematike. Zanimalo me je, če si v redu.« *Pa kaj še!* V tistem trenutku sem telefon skoraj izpustila iz rok. »O, šit!« mi je ušlo. »Kako prosim? Je vse OK?« »Oh, oprostite!. Knjiga mi je padla na nogo.« *Še sreča, da je 5 metrov stran od mene, če ne bi mi še res.* »Aha. Je kaj bolje?« »Ja. Čisto OK sem. Jutri pridem v šolo.« No super. Veš, Taja,...« Mamin klic iz kuhinje. *Večerja! Hvala bogu.* »Mama me kliče, odložiti moram. Prosim oprostite.« »Je že v redu. Se vidiva jutri zjutraj. Lep večer še naprej.« »Enako. Adijo.« in odložila sem. Morala sem se udariti po glavi in zato je bil primeren učbenik za zgodovino. *Pet metrov stran.* Mama je zakričala: »Kaj počeneš? Mleko bo hladno!« »Nič. Že prihajam.« in z nasmeškom na ustih sem odbrzela po stopnicah v kuhinjo. *Pozabila sem poklicati Tino.*

Naslednje jutro sem si pripravila zelo obilen zajtrk. Mama je buljila vame in se mi na glas zasmejala. »Kaj?« sem jo pogledala. »Nič. Opazujem te.« »Ah.« Vstala sem in ugotovila, da imam do avtobusa še pol ure časa.

Odločila sem se, da grem lepo počasi in uživam med hojo. V tem predmestju je tako zanimivo. *Nič se ne dogaja.* Hodila sem po pločniku, ko mi je nenadoma nekdo potrobil. Obrnila sem se in zagledala siv avto kako upočasnjuje hitrost. Obstala sem in ga zagledala. »Te peljem?« »Prosim, gospod Nemeč.« *Prosim, gospod Nemeč? Khm...* »Greš kar peš v šolo?« »Ne, samo do avtobusne.« »Vidim, da si precej dobro.« »Ja.« sem odgovorila in ugotovila, da se počutim zelo sproščeno. Nič nisem drhtela ali kaj podobnega. *Odišavljen avto.* Zavil je na neko stransko cesto in obstal. Stisnilo me je. »Nič ti ne bom storil, ne skrbi. Rad bi ti samo povedal, da imam 27 let in ...« Izstopila sem. »Naprej grem peš!« Odšla sem in nisem vedela kaj naj naredim. *Izpovedal mi bo ljubezen!* Pripeljal je za mano in odprl okno: »Dovoli, da te zapeljem do šole. Naravnost tja. Nisem te hotel prestrašiti. Razumi vendar.« Globoko v sebi sem mu zaupala, navsezadnje sem bila vanj zaljubljena. *Kaj pa on?*

Ustavil je za šolo in izstopila sem. Nič nisem rekla. V tišini sem odšla proti vhodnim vratom. *Umiri se! Nič se ni zgodilo.* Med uro geografije nisem bila pri stvari. Razmišljala sem o tem, kako bi se izognila matematiki. *Nemogoče, »matematiko« imam rada.* Zbolelo me je. »Taja.« me je Tina dregnila v roko. »Kje si bila včeraj? Čakala sem te skoraj eno uro in nisem te mogla priklicati.« »Ah. Nekaj je prišlo vmes. Saj sem te želela poklicati, ampak...« »Oblak, Ternik! Tišina!« je zakričala učiteljica. »Ti povem po matematiki.« sem ji prišepnila. *O ne! Zdaj moram k matematiki.*

Odmor se je zdel tako kratek. Tina je ves čas opazovala moje razpoloženje. Vedela sem, da ji bom morala vse razložiti. Zdaj je, kar je! Vstopil je skozi vrata in nam voščil dobro jutro. *Meni že drugič danes.* Ni mi namenil pogleda. Bil je nekam drugačen. Začel je: »Danes sem zadnjič z vami. Odhajam v Ameriko na študij fizike. Ne mislite, da je z vami kaj narobe. Prav odlično se počutim tukaj na tej šoli. Vendar neznane okoliščine so me vodile do tega, da grem.« Pogledal me je. Videla sem solzo v njegovih očeh. Povedala mi je, da laže. *Lažnivec! Lažnivec!* Poslušala sem

pritoževanje sošolcev in komaj zadrževala solze. Večkrat me je pogledal. Smilila sem se mu. *Kako bi ga premlatila lažnivca.* Postalo mi je slabo in dvignila sem roko: »Grem lahko na WC? Ne počutim se dobro.« »Ja.« Odšla sem. Vsi so gledali vame. Vedela sem, da bo prišel za mano in usedla sem se na klopi pred WC-jem. Čakal sem nekaj minut, potem so se odprla vrata. Vstala sem in odšla iz šole. Nisem se ozirala. Hodila sem kolikor hitro sem morala. Hodil je z mano. Nato me je dohitel in prijel za ramo. »Stoj!« Obstala sem. Bila sva sredi neke poti v gozdu. »Greš zaradi mene?« sem vprašala in medtem ugotovila, da sem ga tikala. »Ja.« je odgovoril. Začela sem jokati na glas. Kričala sem in vpila. Bolelo me je. Najraje bi na tistem mestu umrla. Te bolečine se ne da izbrisati. Tolažil me je in me objemal, poljubil me je na čelo. Potem me je zapustil. Gledala sem za njim in vedela, da ga zadnjič vidim. *Zadnjič? Moram si ga zapomniti za vse večne čase.*

Po končani maturi na gimnaziji, sem se vpisala na študij novinarstva v Ljubljani. Vedno sem mislila, da bom matematičarka. Ampak po vsem tistem me je minilo. Od tistega 2. septembra naprej, sem matematik sovražila. *Svoje misli sem prepričala, da je tako.*

Stala sem pred hišo in čakal nanj. Na svojo ljubezen, na svoje življenje. *Ljubim ga.* Moj fant Matej je prihajal iz Avstralije. Tam je bil na enoletnem študiju arhitekture. Kako zelo sem ga pogrešala. Celo leto sva govorila samo prek telefona in interneta. *Najnovejša tehnologija.* Prste na nogi sem dvigovala in spuščala. Za kratek čas sem ponehala in prestopila iz ene noge na drugo. Grizla sem nohte na roki in medtem spet prestopila iz noge na nogo. Od živčnosti me je skoraj pobralo. Nenadoma pa... Bel avto in v njem moj Matej. *Končno.* Skočila sem mu v objem, ga poljubljala in od sreče jokala. On mi je poljube vračal. Prijel me je za roke: »Tako sem te pogrešal, srček moj!« »Oh, Matej. Tudi jaz tebe. Končno si ob meni.« Odšla sva v hišo in vse je bilo tako lepo. *Uspešno sem zaključila študij novinarstva in vrnil se je on, moja ljubezen.* »Moja novinarka.« mi je dejal in me božal po laseh. Poljubila sem ga na lica in nato še na usta. Ustavil me je in rekel: »Poglejva slike, ki sem jih posnel.« »Ampak...vse sem že videla sproti. Počniva kaj drugega.« Pogledal me je z milimi očmi, vstal in prižgal televizijo. Opazovala sem ga kako pripravlja slike in išče kable. Prisedel je k meni in na ekranu se je pojavila slika, ki mi je za vedno spremenila življenje. Na njej je pisalo: »Taja, ljubezen mojega življenja. Ali bi se poročila z mano?« Zmanjkalo mi je sape. Komaj sem izdabila tisti »ja«. Obrnila sem se k njemu in pred mano se je zalesketal svetleč prstan. »Nikoli ne bom pozabila tega dne, Matej.« in objela sem ga ter želela, da je vedno ob meni.

Naslednji dan sem stala v vrsti za blagajno in gledala na uro. *Zmigajte že svoje riti. Vedno se obirate.* Mudilo se mi je na ogled stanovanja. Matej me je čakal na parkirišču, vrsta pa se ni in ni premaknila. *Prestavila se bom!* Pogledala sem sosednjo blagajno in vame so se zazrle oči, ki sem jih dobro poznala. *Modro morje, sinje nebo.* Punčka s svetlimi lasmi je gledala vame in se mi smehljala. V trenutku so me preplavili spomini iz osnovne šole in stresla sem se kot bi me povohala smrt. »Očka, poglej, tista teta tam ima enak pulover kot moja mami.« »Kaj praviš Neža?« Obrnil se je proti meni. Najina pogleda sta obstala drug na drugemu. Srce mi je močno utripalo in skoraj bi omedlela kot pred leti. *Šit!* »Taja?« je previdno vprašal.

»Jan... eee...gospod Nemeč?« sem odvrnila. Nasmehnil se je in s hčerko sta stopila bliže k meni. *Še vedno je isti. Mar telovadi?* »Kako si?« se je še vedno smehljaj. *Hčerka je njegov klon.* »Dobro sem. Pa ti? Vidim, da si poročen.« *Kaaaaaaaaaaaaaaj sem izdavila?* »Ja. Dobro sem. To je moja hčerka Neža, doma imam še sina Taja, ki hodi v prvi letnik gimnazije.« *Taj. Je rekel Taj? Po mojem bi se morala nečesa prijeti.* »Taj? Lepo ime.« sem zmedeno odvrnila. Gledal me je in jaz sem gledala njega. Obema je bilo neprijetno. Pogled sem usmerila na blagajno in nato še na uro. »Na vrsti sem, mudi se mi. Mogoče se pa še kaj vidimo. Adijo.« »Adijo, Taja.« *Njegov »Taja« še vedno zveni isto.* Odšla sem. Točno tako kot je on odšel pred leti. Upala sem ,da se moje zadnje besede ne uresničijo. Ne bi prenesla še enega pogleda nanj. Nikoli namreč ne bom pozabila trpljenja zaradi njega. In res nočem spoznati njegovega sina z imenom Taj. *To ni naključje. Mogoče me ni pozabil.* Pogledala sem prstan na svoji roki in odšla iz trgovine. Nisem se ozirala. Šla sem srečna, zadovoljna svoji sreči in neprepovedani ljubezni naproti.